

เรื่องราวของหมาทั้งสองตัว

ทวีป อภิสกร์

คำนำ

การพูดคุยกันในระหว่างเพื่อนร่วมรุ่นที่เป็นผู้สูงวัย(สว.)ด้วยกันคราวหนึ่ง เป็นการพูดคุยกันอย่างสนุกสนานออกกรส ชนิดที่เรียกว่า “**เอ็นจอยเม้าท์**” นั้น ผมลองตรวจสอบเรื่องที่พูดคุยกันอย่างออกกรสในวันนั้นแล้วก็พบว่า เป็นเรื่องสับเพระที่หนีไปทางเรื่อง**“การค่อนข้างนิทาเมีย(ผัว)”**ซึ่งเกี่ยวข้องกับบุคคลที่๓ที่เจ้าตัวไม่ได้อยู่ในวงสนทนาแห่งนั้นเป็นส่วนใหญ่ มีเพื่อนคนหนึ่งได้กล่าวเปรียบเทียบพฤติกรรมของพวกเราที่ต่างก็เป็นคนสูงอายุด้วยกันว่า **คล้ายกับ หมาแก่ๆสองตัว ที่อยู่ด้วยกันโดยลำพัง** เมื่ออยู่ด้วยกันไปนานๆไม่มีโอกาสจะไปประลองพลังเขี้ยวกับใคร ก็หงุดหงิด งุ่นง่าน หันมาหาเรื่องกัดกันเองเป็นพัลวัน !

เปรียบไปก็คล้ายกับคู่สามีภรรยาที่อยู่กันมานานจนกลายเป็นผู้สูงอายุด้วยกันทั้งคู่ ที่ในอดีตครั้งยังหนุ่มสาว รักกันหวานชื่น “**ซึ้งเป็นนก ซึ้งไม้ เป็นไม้ ว่าอะไรว่าตามกัน**” แต่ครั้นอยู่ด้วยกันมานานความคุ้นเคยใกล้ชิดทำให้ชีวิตเปลี่ยนไปความรักที่เคยหวานชื่นในอดีต กลับกลายเป็นความขีตจืดจาง ชินชา และกลายเป็นความขัดแย้ง ทะเลาะเบาะแว้งกันไปได้ในที่สุด

ความจริงก็เป็นเรื่องของลึนกับพินที่อยู่ใกล้กันย่อมจะมีกระทบกระทั่งกันบ้างเป็นธรรมดาไม่มากก็น้อย เหตุเพราะบางทีลึนก็แสบเข้าไปให้พินกัด หรือไม่บางทีพินก็ไปหาเรื่องกับลึน แต่อย่างไรก็ตาม คนทั้งคู่จะต้องอยู่กันไปจนกว่าจะตายจากกันไปข้างหนึ่ง จึงมีเรื่องเล่าสนุกสนานมากมายสำหรับคู่สามีภรรยาสูงวัยที่อยู่ด้วยกันมานาน

เพื่อนฝูงในกลุ่มมีความเห็นตรงกันว่า เมื่อแต่ละคนต่างก็มีประสบการณ์ตรงในฐานะสามีภรรยาที่อยู่กันมานาน และมีเรื่องไม่เป็นเรื่องระหว่างสามีภรรยาที่ทำให้ต้องมียปากเสียงกันอยู่มากมาย ถ้าต่างคนต่างรวบรวมเรื่องที่เกิดขึ้นจริงเหล่านั้นมาเขียน หรือใครที่ไม่ถนัดเขียนก็เล่าให้เพื่อนคนที่เขียนเป็นเขียนให้ โดยใช้หมาแก่สองตัวเป็นสัญลักษณ์แทนผู้สูงวัยอย่างพวกเรา แล้วให้ผมรวบรวมจัดทำเป็นรูปเล่มขึ้นมาใช้ชื่อเรื่องว่า**“เรื่องเล่าของหมาแก่สองตัว”**ก็น่าจะดี

เพื่อให้เรื่องจริงทั้งหลายที่เกิดขึ้นนี้เป็นอนุสติเตือนใจพวกเราเองและคนสูงวัยทั้งหลาย เมื่ออ่านแล้วรู้แล้วจะได้นำไปเป็นข้อคิดสะกิดใจไม่ให้เรื่องเช่นนั้นเกิดกับตนเองและ

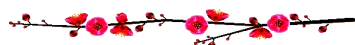
คนในครอบครัวของตนได้ ขอให้ผู้อ่านโปรดเข้าใจว่าการใช้หมาแก่สองตัวเป็นสัญลักษณ์ตัวแทนของคนสูงวัยนั้นมิใช่เป็นการคิดลบหลู่ดูถูกผู้สูงอายุแต่อย่างใด เพราะผู้เขียนและเพื่อนๆพวกเราที่เป็นต้นคิดเรื่องนี้ก็ล้วนเป็นผู้สูงอายุเช่นกันครับ !

ปรารถนาดีจากใจ

ทวีป อภิสิต

สารบัญ

เรื่อง	หน้า
คำนำ	๓
สารบัญ	๕
๑. เรื่องของหมาเรื่องของคน	๗
๒. สาเหตุแห่งความขัดแย้ง	๑๐
๓. วัยเปลี่ยน วันเวลาเปลี่ยน ความรักเปลี่ยน	๑๕
๔. กายว่างจิตวุ่น	๑๙
๕. โสมณาน่ารัก	๒๓
๖. เรื่องซบถไม่เป็นเรื่องที่เป็นเรื่อง	๒๖
๗. อันเนื่องมาจากการพูดโทรศัพท์	๒๙
๘. ที่ได้ดยายแก่	๓๒
๙. กลัวตกขาว	๓๕
๑๐. อันเนื่องมาจากอิโมทคอนโทล	๓๗
๑๑. ฟังหัวเรื่องการเขียนแผนและโครงการ	๔๐
๑๒. อย่าทำตัวเป็นหมาหวงก้าง	๔๓
๑๓. ยามรักน้ำดื่มผักก็ว่าหวานยามชังน้ำตาลก็ว่าขม	๔๗
๑๔. อ่านใจผู้อื่นได้ว่าคิดอะไรจะพูดอะไร?	๕๐
๑๕. ถ้าเราเห็นเรารู้สึกแต่ถ้าเราเป็นจะไม่รู้สึก	๕๓
๑๖. อย่ารอจนสายกว่าจะสำนึกได้	๕๖
๑๗. ไม่ยึดมั่นถือมั่นลดละความโกรธลงได้สบายใจเรา	๕๙
๑๘. สามีภรรยาสูงอายุกับโรคความจำเสื่อม	๖๓
เกี่ยวกับผู้เขียน	๖๖

๑. เรื่องของหมาเรื่องของคน

ผมได้อ่านสารคดีเรื่อง **"หัวใจที่เปี่ยมไปด้วยความรัก"** ของป้าสำรวจ โดฟฤทซา ผู้อุทิศชีวิตทั้งชีวิตเพื่อการดูแลและให้ความรักแก่สุนัขและแมวจรจัด มากกว่า ๒,๐๐๐ ตัวอยู่บนพื้นที่เล็กๆ บริเวณวัดโปรงไผ่จันทะรังสี จังหวัดนครนายก แล้วก็รู้สึกเห็นใจที่เธอต้องรับภาระเลี้ยงดูหมาแมวจรจัดจำนวนมากเช่นนั้น จนทำให้คิดว่าทำไม? จึงต้องเป็นเธอ ในขณะที่หน้าที่ความรับผิดชอบโดยตรงจะเป็นของเทศบาล สุขาภิบาล หรือองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น ที่จะต้องรับผิดชอบดูแลสัตว์เหล่านี้?

ประเด็นสำคัญที่จะนำมาเล่าขยายความต่อก็คือ.... เป็นที่น่าสังเกตว่า หมาแมวจรจัดที่มาอยู่ร่วมกันนับพันตัวเหล่านี้ จะเชื่อฟังคนเลี้ยง มีความรักต่อกัน ไม่รังแกกัน ไม่กัดกัน เหมือนกับมันจะเจียมตัวรู้ว่าพวกมันเป็นหมาจรจัดที่ถูกเก็บมาอุปการะเลี้ยงดูให้มีที่อยู่กินไม่ต้องอดมื้อกินมื้อ ชัดเชพเนจร เหมือนเมื่อก่อนอีกต่อไป ผิดกับหมาที่เราเลี้ยงไว้ที่บ้าน เลี้ยงไว้ไม่มากแค่ ๒-๓ ตัว แต่มันมักจะไม่รักกัน จะมีเรื่องกัดกัน แย่งแย่งอาหารกัน อยู่เสมอๆ โดยเฉพาะหมาที่มีอายุมากขึ้น

ผมเคยเลี้ยงหมาไว้สองตัว ตัวหนึ่งเป็นหมาพันธุ์ไทยตัวโตขนเกรียน มีลักษณะนิสัยสุขุมเชื่องช้า ไม่ตะกละตะกราม ส่วนอีกตัวหนึ่งเป็นหมาลูกผสมตัวเล็กหางเป็นพู่ยาวคล้ายหมาจิ้งจอก มีลักษณะนิสัยค่อนข้างตะกละตะกราม เวลาเราให้อาหารกิน เมื่อเจ้าหมาตัวเล็กกินอาหารของมันหมดแล้ว มันก็ชอบที่จะไปแย่งอาหารของเจ้าหมาตัวโตกิน แม้เราจะให้อาหารเพิ่มมากเพียงใดก็ตาม!

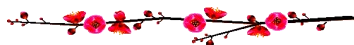
เจ้าหมาตัวเล็กนี้จะมีลักษณะนิสัยชอบเกเร วางอำนาจ และชอบข่มขู่เจ้าตัวโตอยู่เสมอ เวลาโกรธก็จะส่งเสียงขู่ เหา่กรรโชก แล้วก็กระโดดขึ้นไปคร่อมอยู่บนหลังของเจ้าหมาตัวโต ส่งเสียงขู่แะๆๆๆๆ อยู่ตลอดเวลา ส่วนเจ้าหมาตัวโตนั้น สังเกตว่า ถ้าไม่เหลือปากว่าแรงจริงๆ มันก็จะไม่ไปตอแยด้วย มันจะเดินหนีไป หรือไม่ก็ปล่อยให้เจ้าหมาตัวเล็กกว่าแย่งอาหารไปกิน (ถ้าเราไม่เข้าไปดูแล) เมื่อหมาสองตัวนี้มีปัญหากัน ก็จะมีพฤติกรรมเป็นเช่นนี้ตลอดมา

จนกระทั่งอยู่มาวันหนึ่งเจ้าหมาตัวโตที่ถูกเก็บกตมานาน คงจะหงุดหงิดและเหลืออดที่มันถูกหมาตัวเล็กทำตัวเป็นหมาเกเรกับมันมายาวนานหลายปี เมื่อเจ้าหมาเกเรตัวเล็ก ขึ้นไปคร่อมอยู่บนหลังของมันเหมือนเช่นเคย เจ้าหมาตัวโตคงรำคาญสุดๆโกรธจัด สลัดเจ้าหมาตัวเล็กกระเด็นไป แล้วกระโดดเข้าขย้ำที่ลูกกระเดือกเจ้าหมาตัวเล็ก กัดแล้วสะบัดอย่างแรง จนเจ้าหมาตัวเล็กแน่นิ่งขาดใจตายไปในที่สุด เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเร็วมาก โดยที่เราเข้าไปห้ามปรามไว้ไม่ทัน!

เรื่องนี้เป็นอุทาหรณ์ให้เห็นว่า แม้แต่หมาซึ่งเป็นสัตว์เดรัจฉานจะมีความอดทนสูง แต่ถ้าถูกกระทำร้ายสะสมจากฝ่ายตรงข้ามอยู่นานนับเป็นปีๆ ก็จะทำให้เกิดอาการ**"เก็บกต"**วันหนึ่งที่มันทนไม่ได้อีกต่อไปก็จะ**"ระเบิด"** ออกมาเป็นความรุนแรงและเป็นอันตรายถึงตายได้!

คู่สามีภรรยาสูงอายุที่อยู่ด้วยกันมานานก็เช่นเดียวกัน ย่อมจะมีเรื่องระหองระแหงกระทบกระทั่ง ทะเลาะเบาะแว้งกันบ้างเป็นธรรมดา แต่ขออย่าให้**"เกิดการเก็บกต"**ที่ฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดจะต้องเป็นฝ่ายยอมอยู่ตลอดเวลา เพราะมิเช่นนั้นแล้วไม่วันใดก็วันหนึ่งเมื่อถึงจุดที่สุดจะทานทนเก็บกตไว้ไม่อยู่ ทนกันไม่ได้อีกต่อไป มันก็จะระเบิดออกมาเป็นความรุนแรง ที่ต้องแตกหักกันไปข้างหนึ่งหรือไม่ก็ตายจากกันไปข้างหนึ่ง

ซึ่งคนเราที่อยู่ในช่วงสูงวัยด้วยกันแล้วไม่ควรจะเป็นเช่นนั้น! สู้ยอมยอมอะลุ่มอล่วย หนักนิดเบาหน่อยทั้งคู่ก็ยอมๆกันไป ไม่เอาผิด เอาเป็นเอาตายแก่กันและกัน เพราะอีกไม่ช้าไม่นาน ทั้งคู่ก็ต้องตายจากกันไปแล้ว ก็น่าจะให้จากกันไปด้วยดี และนึกถึงคุณงามความดีที่มีต่อกันตอนที่ยังมีชีวิตอยู่ก่อนตาย จะดีกว่าไปคิดถึงคุณงามความดีของกันและกันเอาเมื่อฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดได้ตายจากกันไปแล้ว เพราะถ้าใครรอให้ถึงเวลานั้นแล้ว ก็ขอบอกว่าเสียใจเพราะสาย...ไปเสียแล้วครับท่าน !

๒.สาเหตุแห่งความขัดแย้ง

คู่สามีภรรยานั้นเมื่ออยู่กันมานานๆจนกระทั่ง**ถือไม่ท้ายอดทองกระบองยอดเพชร**แล้วส่วนใหญ่มักจะมีเรื่องทะเลาะเบาะแว้งกันบ้างด้วยเรื่องไร้สาระ เรื่องที่ไม่เป็นเรื่อง แล้วจากเรื่องไม่เป็นเรื่อง เรื่องไร้สาระ ก็อาจจะบานปลายออกไป กลายเป็นเรื่องใหญ่โตถึงขั้นแตกหัก หรือถึงขั้นฆ่าฟันกันให้ตายจากกันไปข้างหนึ่งก็มี โดยเฉพาะคู่สามีภรรยาสูงวัยที่อยู่กันมานาน ก็มักจะมีเรื่องขัดแย้ง และทะเลาะเบาะแว้งกันกันด้วยเรื่องไม่เป็นเรื่องมากขึ้นตามวัยที่สูงเพิ่มขึ้นด้วย

ที่ว่าเรื่องไม่เป็นเรื่องนั้น ก็เพราะว่าทะเลาะ หรือถกเถียงกันด้วยสาเหตุเล็กๆน้อยๆ ชนิดที่คนโตเป็นผู้ใหญ่สูงอายุด้วยกันแล้วไม่น่าจะต้องทะเลาะกันให้เสียเวลาเสียอารมณ์ มันควรจะเป็นเรื่องของเด็กๆที่ยังไม่มีความพร้อมทางอารมณ์ทะเลาะกันเสียมากกว่ายกตัวอย่างเช่น:-

๑.**ทะเลาะกันด้วยคำพูดยียวนกวนประสาท** ซึ่งที่จริงมีวิธีพูดที่ดีกว่านั้นพูดแล้วไม่มีเรื่องไม่ต้องทะเลาะกัน แต่ก็ไม่พูด ไปเลือกใช้คำพูดที่กวนอารมณ์ฝ่ายตรงข้ามเช่น ภรรยาเห็นสามีเปิดไฟทิ้งไว้โดยไม่ได้ใช้ประโยชน์ ต้องการให้สามีปิดสวิตช์ไฟเสีย แต่ใช้คำพูดว่า **“ จะเฉลิมฉลองอะไรกันนักหนา เปิดไฟไว้ยังกะเป็นอาลัยเจ้าของโรงไฟฟ้า!”** เฉลิมฉลองกันเข้าไป **ที่ค่าไฟไม่มีใครอยากจ่าย!** หรือ **มองไม่เห็นหรืออย่างไร?เปิดไฟเสียยังกับฉลองปีใหม่!** “ หรือคำพูดประชดประชันทำนองเดียวกันนี้อีกมากมาย เพียงแค่จุดประสงค์จะให้สามีหรือคนในบ้านปิดสวิตช์ไฟฟ้าเท่านั้น !

อันที่จริงถ้าจะบอกกันไปตรงๆเลยว่า **“คุณพี่ช่วยปิดสวิตช์ไฟให้หน่อย”** แค่นี้คนที่ได้รับการขอร้องก็จะไปทำด้วยความเต็มใจ โดยไม่เสียอารมณ์ และไม่ต้องมีเรื่องทะเลาะเบาะแว้งกันแต่อย่างใด และเป็นไปตามจุดประสงค์ของผู้พูดที่ต้องการให้ปิดสวิตช์ไฟฟ้าแล้ว

การใช้คำขึ้นต้นประโยคคำถามด้วยถ้อยคำที่กวนประสาท ให้ฝ่ายตรงข้ามเกิดอารมณ์เสีย เช่น เห็นอยู่ทนโท่แล้วก็ก่น้ำปิดไม่สนิท มีน้ำไหลหยดอยู่ ถ้าคนพูดจะปิดเสียเองก็แค่เดินไปปิดวาก็ก่น้ำเสียให้สนิทซึ่งก็มีใช่เรื่องลำบากยากเย็นอะไร ก็จะไม่มีการอะไรให้ต้อง

ไปทะเลาะเบาะแว้งกับใคร แต่ก็ไม่ทำเอง แต่จะชี้ให้คนอื่นทำแทนตน แต่ก็ใช้คำพูดที่กวนประสาทเช่น **“ไม่เห็นหรือว่าก๊อกน้ำปิดไม่สนิท?”** หรือ **“ไม่รู้สิกว่าปิดก๊อกน้ำไม่สนิทเลยหรือไง?”** เช่นนี้เป็นต้น ทั้งๆที่ก็เห็นอยู่ไหนโหว่ก๊อกน้ำปิดไม่สนิท ก็ยังอุตส่าห์ใช้ประโยคคำถามกวนประสาทที่ดูเหมือนว่าผู้ถูกถาม ตาบอด มองไม่เห็นอะไร เลยยังงั้นแหละ !

อันที่จริง จุดประสงค์ของคนที่พูดเช่นนี้ ก็เพื่อต้องการจะบอกให้รู้ว่า ปิดก๊อกน้ำไว้ไม่สนิท ให้ไปเปิดเสียให้สนิทเท่านั้น แต่ก็ไม่พูดบอกไปตรงๆว่า **“นี่เธอปิดก๊อกน้ำไว้ไม่สนิทนะน้ำหยดตลอดเวลา ช่วยไปปิดก๊อกน้ำเสียให้สนิทด้วย”** เท่านั้นถึงบเรื่องโดยไม่ต้องไปใช้คำพูดยียวนกวนประสาทคู่กรณี กวนอารมณ์ให้ขุ่นเสียก่อนเช่นนี้ แล้วใครที่ไหนบ้างเล่า? ที่คิดจะไปทำตามโดยคุณใจโดยไม่คิดต่อต้านไม่ยอมทำ ตามที่ผู้พูดต้องการให้ทำ!

๒. ทะเลาะกันด้วยเรื่องเอาแต่ใจตัวเอง อดไม่ได้ รอไม่ได้ ต้องทำทันที เดียวนี้เหมือนกับว่าถ้ารอต่อไปอีกสักนิดจะต้องขาดใจตาย หรือจะต้องเสียหายร้ายแรง ทั้งๆที่ไม่ใช่เรื่องจำเป็นเร่งด่วน หรือเป็นเรื่องคอขาดบาดตายขนาดนั้น เช่น หลอดไฟนีออนในบ้านที่ใช้นาน ชั่วเริ่มมีสีดำ แต่ก็ยังใช้ได้ ไฟไม่กระพริบแต่อย่างใด ภรรยาที่ไม่มีความรู้เรื่องไฟฟ้า อยากจะให้สามีเปลี่ยนหลอดไฟนีออน ก็ไปซื้อหลอดไฟนีออนมาใหม่ แล้วก็บอกให้สามีที่มีความรู้เรื่องไฟฟ้าดีเปลี่ยนหลอดไฟนีออนให้ ฝ่ายสามีรู้ว่าหลอดไฟนีออนหลอดเก่ายังใช้งานได้ดี ยังไม่ต้องรีบเปลี่ยนแต่อย่างใด รอเอาไว้เมื่อไรหลอดไฟนีออนเริ่มกระพริบ แสดงว่าหลอดไฟหลอดนั้นใช้ไม่ได้แล้วจึงค่อยเปลี่ยน ฝ่ายภรรยาก็เอาแต่ใจตัวเองไม่ฟังเหตุผล หาวว่าสามีขี้เกียจ บ้างละ หาวว่าสามีขี้เหนียวขี้ตืดบ้างละ สารพัดจะพูดบ่นว่าไป ช้ายังเร่งเร้าให้เปลี่ยนหลอดไฟนีออนให้ได้ดังใจตน เพราะไหนๆก็ซื้อหลอดไฟหลอดใหม่มาแล้ว เมื่อสามียังไม่เปลี่ยนหลอดไฟให้ ในที่สุดก็โกรธเย็นคำขาดว่าถ้าสามีไม่ยอมทำ ก็จะไปจ้างให้ช่างไฟฟ้ามาเปลี่ยนให้ เกิดมีปากเสียงถกเถียงกันในเรื่องที่ไม่เป็นเรื่อง เพราะการไม่ได้ดังใจตนนั่นเอง

เรื่องเช่นนี้จะไม่เป็นชนวนให้เกิดเป็นปากเสียงถกเถียงกันได้ ถ้าต่างฝ่ายต่างรู้จักอด รู้จักรอได้ รับฟังเหตุผลของกันและกัน ไม่เอาแต่ใจตัวเอง ยื่นคำขาดว่าต้องทำทันทีเดี๋ยวนี้ หรือต้องทำให้ได้เมื่อนั้นเมื่อนี้ โดยไม่ดูเหตุผลความจำเป็น และเวลาว่างของฝ่ายที่จะทำให้ว่ามีหรือไม่มี เช่นนี้จึงเป็นสาเหตุให้มีเรื่องทะเลาะเบาะแว้งกันทั้งๆที่ไม่ควร ถ้าคนเรามีสติมีความ

พร้อมทางอารมณ์ คิดทบทวนดูแล้วเป็นเรื่องที่น่าละอายใจเสียด้วยซ้ำไปที่ไปทะเลาะกันด้วย เรื่องไม่เป็นเรื่องเช่นนี้!

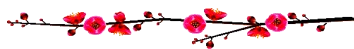
๓. ทะเลาะกันด้วยเรื่องทำอะไรไม่ถูกใจ หรือไม่ได้ดั่งใจ แล้วก็พาลโกรธ เคืองเป็นพื้นเป็นไฟ ตัวอย่างเช่นสามีขับรถให้ภรรยา(ที่ขับรถเป็น)นั่งไปด้วยกัน ภรรยาก็จะคอยบอกบตให้สามีขับอย่างนั้นอย่างนี้ ไปตลอดเส้นทาง น้อยคนนักที่คนขับรถเป็นจะนั่งเฉยๆเป็นผู้โดยสารที่ดีมีมารยาทไม่พูดอะไร ถ้าสามีขับรถไม่ถูกใจ เช่นขับรถเร็วไปบ้าง ช้าไปบ้าง หรือบางครั้งคาบลูกคาบดอกไฟแดงไปเขียว ตกหลุมตกบ่อในถนน หรือไปเกิดอุบัติเหตุ แม่เจ้า ประคุณคนนั่งก็จะ**”วากเพี้ย”**เอากับคนขับหาว่า**ขับรถไม่ดีบ้างละ ขับรถไม่ไม่เป็นบ้างละ ขับรถไม่มีมารยาทบ้างละ ขับรถหวาดเสียวบ้างละ ขับรถไม่ดูตาม้าตาเรือบ้างละ** ฯลฯ สารพัดที่จะสรรหามาต่อว่า แล้วเช่นนี้จะไม่ทำให้คนขับรถให้นั่งหมดกำลังใจได้อย่างไร? แล้วในที่สุดก็ไม่พ้นการมีปากเสียงทะเลาะเบาะแว้งกันด้วยเรื่องไม่เป็นเรื่องอีกเช่นเคย ลองคิดดูทีหรือว่า เมื่อคนขับรถก็พยายามทำดีที่สุดแล้ว คงไม่มีใครอยากจะขับรถให้ไปเกิดอุบัติเหตุตกหลุม ตกท่อ เหตุอะไรที่มันเกิดขึ้นก็ไม่มีใครอยากให้มันเกิด แล้วยังจะไปโกรธเคือง ต่อว่าต่อขานกันอีกทำไมให้เสียอารมณ์? การใช้คำพูดขอร้องที่ไพเราะ อ่อนหวาน ต่อกัน(ถ้าเห็นว่าผู้ขับขับไม่ดี) ย่อมมีแนวโน้มให้สามี(ภรรยา)ปฏิบัติตามมากกว่าคำพูดที่เอาแต่อารมณ์ ดุว่า และไม่ให้เกิดการโต้ตอบกัน!

๔. ทะเลาะกันด้วยเรื่องยกเอาความดีของผู้อื่นเข้ามาข่ม เปรียบเทียบให้เห็นว่าคนอื่นดีกว่าสามี(ภรรยา)ของตนตัวอย่างเช่นเวลาที่สามี(ภรรยา)ทำอะไรไม่ถูกใจ ก็จะยกเอาความดีของคนอื่นมาเปรียบเทียบกับสามี หรือภรรยาของตน ที่ได้ยินมาบ่อยๆเช่น **”นี่เธอเคยอ่านนิตยสารใจต่อฉันบ้างไหม? แม้คุณ.....ที่เขาไม่ได้เป็นอะไรกับฉันเขายัง นิตยสารใจเอาใจฉันมากกว่าคุณเสียอีก หรือ”**เธอนี้มันไม่มีคุณสมบัติของแม่บ้านที่ดีเอาเสียเลย การบ้านการเรือนไม่เอาไหน? **”สู้คุณ.....เขาไม่ได้เก่งทั้งการบ้านการเรือนซ้ำยังรู้จักเอาใจสามีอีกต่างหาก”** ฯลฯ

คำพูดจี้จุด**”คิมึง”**ที่ชวนให้เกิดอารมณ์**”ฟ้อ”**ขึ้นมาเหมือนงูเห่าถูกตีขมดหางเช่นนี้ เชื่อเถอะว่าร้อยทั้งร้อยต่อให้อารมณ์เย็นขนาดไหน ก็อดไม่ได้ที่จะเกิดอารมณ์เสีย และเป็นเหตุให้มีปากเสียงทะเลาะเบาะแว้งกันเป็นเรื่องใหญ่โตได้ เพราะต่างฝ่ายต่างขุดคุ้ยเอาจุดอ่อนของแต่ละ

ละฝ่ายขึ้นมาต่อกัน แทนที่จะมองกันในแง่มุมที่เห็นอกเห็นใจกัน คิดถึงในทางดีต่อกัน เช่น สามีอาจจะเป็นคนที่ขับรถเร็ว ขับรถไม่สุภาพ เพียงเรื่องเดียวแต่เรื่องอื่นๆ สามีเอาจอกเอาใจ ภรรยาสารพัด แต่ครั้นภรรยาโมโหขึ้นมา ก็ลืมนึกถึงคุณความดีของสามีเสียสิ้น มองเห็นแต่จุดอ่อนของสามีที่ยกขึ้นมาเป็นจุดโจมตีให้สาแก่ใจ แล้วในที่สุดความบาดหมางเหินห่างต่อกัน ก็เกิดขึ้น ส่วนภรรยาก็เช่นกันเรื่องอื่นๆ เธออาจจะดีต่อสามีสารพัด แต่อาจจะบกพร่องในเรื่อง การบ้านการเรือนเพียงประเด็นเดียว พอมีเรื่องขัดใจสามีขึ้นมา สามีก็ไปหยิบยกเอาสิ่งที่เป็นจุดอ่อนของภรรยาขึ้นมาพูดประจานกัน ไม่เอาคำพังเพยโบราณที่ว่า **"รักษาวินัย รักสันให้ต่อ"** มาเป็นเครื่องเตือนใจ

ที่กล่าวว่า **"รักษาวินัย รักสันให้ต่อ"** นั้น หมายความว่า ถ้าอยากจะมีความรักที่ราบรื่นยาวนาน แล้วก็ต้องบั่นทอนสิ่งไม่ดีต่างๆ เช่น การเอาแต่ใจตัวเอง ไม่รู้จักเอาใจเขามาใส่ใจเรา คิดว่าตนเองแน่ คนอื่นแย่หมด ฯลฯ เหล่านี้ไปเสีย บั่นทอนไปให้หมด เพื่อความรักและไมตรีจิตมิตรภาพจะได้ยืนยาวตลอดไป แต่ถ้าประสงค์จะให้ชีวิตครอบครัวไปถึงจุดจบหรือหายนะเร็วเข้าก็ขอเชิญให้ต่อความยาวสาวความยืดเรื่องที่ไม่ดีทั้งหลายให้ยืดยาวออกไป ทำเรื่องเล็กให้เป็นเรื่องใหญ่ เอาจุดอ่อนของแต่ละฝ่ายออกมาประจานกันให้ยืดยาว แล้วชีวิตครอบครัวก็จะได้ล่มสลายเร็วเข้า ถ้าไม่เชื่อก็ลองดู!

๓.วัยเปลี่ยน วันเวลาเปลี่ยน ความรักเปลี่ยน

คำกล่าวที่ว่า **“เมื่อวัยเปลี่ยน วันเวลาเปลี่ยน ความรักก็แปรเปลี่ยน”**นั้นคงจะเป็นเรื่องจริง คำพังเพยโบราณกล่าวไว้ว่า **“ยามรักน้ำดื่มผักก็ว่าหวาน ยามชังน้ำผึ้งก็ว่าหวานก็กลายเป็นขม..”** หรือ **“...ยามรัก ว่าอะไรว่าตามกัน ขึ้นก็เป็นนก ชี้นี่ไม่เป็นไม้ ยามชังกันสองตาก็ไม่อยากจะแล มองอะไรดูขัดหูขัดตาไปหมด”**

วัยหนุ่มสาวช่วงแรกรักกันจีบกัน พุดคุย ออดอ้อนกัน โทรศัพท์คุยกันได้ตลอดเวลา นานนับชั่วโมง นับวันไม่รู้เบื่อ เมื่อคนทั้งคู่ตัดสินใจตกลงร่วมหอลงโรงแต่งงานอยู่กินด้วยกันช่วงเวลาดีมน้ำผึ้งพระจันทร์แรกๆก็ยังพุดคุยกันจุใจ กะหนุงกะหนิง กันไม่รู้เบื่อ คุยกันนานเป็นวัน จึงเริ่มจะมีปัญหาความขัดแย้งถกเถียงกัน

ครั้นแต่งงานอยู่กินกันไปนานเกิน ๕ ปี พุดคุยกันด้วยดีได้ไม่เกินครึ่งชั่วโมง หลังจากนั้นก็เริ่มมีความคิดเห็นขัดแย้งหรือเริ่มมีปากเสียงถกเถียงกันแล้ว สามปีภรรยาที่อยู่กินมานานเกิน ๑๐ ปีขึ้นไป จะพุดคุยกันได้ด้วยดีไม่เกิน ๑๕ นาที แล้วช่วงเวลาหลังจากนั้นก็จะมีปัญหาขัดแย้งและเริ่มมีปากเสียงทะเลาะเบาะแว้งกันแล้ว หากสามีภรรยาคู่ใดที่แต่งงานอยู่กินกันมานานเกิน ๒๐ ปีขึ้นไป ช่วงเวลาที่คุยกันด้วยดีจะมีอยู่ได้ไม่เกิน ๕ นาที แล้วช่วงเวลาหลังจากนั้นก็จะมีปัญหาขัดแย้งทะเลาะเบาะแว้งกันแล้ว แต่ถ้าคู่สามีภรรยาใดที่แต่งงานอยู่กินกันมานานเกิน ๓๐ ปีขึ้นไป เวลาที่จะพุดคุยเออออห่อหมกกันด้วยดีเกือบจะไม่มี เพราะเพียงแค่สบตากัน ก็เกิดความรู้สึกขัดแย้งขึ้นแล้ว เช่น รู้สึกว่าขวางหูขวางตา เป็นต้น

อีกเรื่องหนึ่งเป็นเรื่องใจของชาวเหนือที่มีเรื่องเล่าว่า...**เมื่อตอนสามีภรรยาแต่งงานกันใหม่ๆความรักยังหวานชื่น เวลาเดินข้ามถนน สามีก็จะประคองภรรยาของตนให้เดินข้ามด้วยความปลอดภัย เมื่อเดินผ่านหมู่บ้าน หมาเห่า สามีก็เผลอหมาเป็นพื้นเป็นไฟ ไล่ตี ไล่เตะหมาหาว่ามาเห่าภรรยาทำให้ภรรยาของตนตกใจกลัว แต่ครั้นแต่งงานอยู่กินไปนานๆข้ามถนนก็ต่างคนต่างข้าม ข้ามซ้าก็หาว่างุ่มง่าม เดินผ่านหมู่บ้าน หมาเห่า แทนที่สามีจะไล่เตะหมาเหมือนก่อน กลับไล่เตะเมีย หาว่าเดินซุ่มซ่ามทำให้หมาเห่าหนวกหู เป็นชะยังงั้นไป!**

อีกเรื่องหนึ่งเล่าว่า....ภรรยาเป็นคนขี้ระแวง สามีย่อยู่ด้วยกันมานาน วันหนึ่งสามีพาภรรยาไปร่วมงานเลี้ยงสังสรรค์เพื่อนร่วมรุ่นที่เรียนร่วมกันมาสมัยเรียนชั้นมัธยมปลาย สามีแนะนำภรรยาให้เพื่อนๆ รู้จัก เพื่อนฝูงที่เล่นคนหนึ่งทำสีหน้าฉงนแล้วพูดออกไปให้เพื่อนๆ ได้ยินว่า”....เอ๊ะ ครึ่งก่อนที่แนะนำไม่ใช่ภรรยาคนนี้นี่หว่า” เท่านั้นและครับ หลังจากกลับจากงานเลี้ยงไปบ้านแทบแตก เพราะภรรยาขี้สงสัย ไม่ยอมเล่นด้วย ซักฟอกสามีจนตึกตื่นกว่าจะเคลียร์กันได้ก็เล่นเอาต่างฝ่ายต่างก็บึ้งตึงไม่พูดกันไปเป็นเดือน เห็นไหมล่ะครับว่า... การพูดเล่นหยอกล้อกันระหว่างเพื่อนฝูงที่สนุกปากนั้น บางครั้งก็ไปสร้างความทุกข์ทรมานให้แกเพื่อนๆ ได้เช่นนี้แล

เรื่องเล่าที่ฮาตึ่งอีกเรื่องหนึ่งที่มีเค้ามาจากเรื่องจริงมีว่าหนุ่มใหญ่ขี้เหล้าเมียคุณหนึ่งไปพบเพื่อนฝูงที่เป็นคอเหล้าด้วยกัน ดวดเหล้ากันเข้าไปจนมึนเมาแล้ว เพื่อนเมียดูๆ นี้ขอตัวจะกลับบ้าน เพื่อนบอกไม่ต้องไปตอนนี้หรอก ดื่มให้เมาก่อน แล้วจะไปส่งให้ถึงบ้าน อ้างว่าถ้าเมียดูไม่ต้องกลัวจะเคลียร์ปัญหากับเมียให้เอง ขอให้เชื่อเถอะ อ้างว่าเพราะตนสนิทกับเมียของเพื่อน ให้อุ่นใจเชื่อใจเพื่อนว่าจะเคลียร์ปัญหากับเมียของตนได้ จึงอยู่ดื่มเหล้าเมามาจนตึกตื่น เลิกดื่มกินแล้วเพื่อนก็ทำตามสัญญา ประคองปีกพาเพื่อนไปส่งให้ถึงบ้านจริงๆ แต่พอลากเพื่อนลงจากรถจะขึ้นบ้าน ภรรยาให้อุ่นใจคนนี้เปิดประตูยื่นถือดาบทำสะเอวยืนขวางอยู่ที่หน้าประตู สามีขี้เมาเหลือบตาขึ้นไปดู เห็นภาพเช่นนั้นก็อุทานออกมาด้วยเสียงอ้อแอ้อยังไม่สร้างเมว่า “...นี่ไม่ใช่บ้านกู บ้านกูไม่มีแม่เมื่อยื่นถือดาบยืนจังก้าอยู่หน้าประตูอย่างนี้หรอก! “ สร้างความขบขันให้กับเพื่อนๆ ชนิดกลืนหัวเราะไว้ไม่อยู่

อย่างไรก็ดี เพื่อนๆ ก็ขอร้องและช่วยพูดกับภรรยาให้ว่า....”ที่จริงเขาจะกลับนานแล้วละแต่พวกเราห่วงเหนียวเขาไว้เพราะไหนๆ นานๆ จะเจอกันสักที “ ฝ่ายภรรยาเพื่อนได้ฟังเพื่อนๆ ของสามีพูดแก้ตัวให้สามีตนดังนั้นก็ยิ่งโกรธ ยกมือไหว้เพื่อนสามีที่มาส่งและก็พูดขึ้นว่า “....ขอโทษนะพี่ หนูไม่ได้ว่าพวกพี่นะ หนูขอค่าสามีของหนูหน่อยว่า สามีหนูมันเลวจริงๆ เพราะมันมีเพื่อนเหี้ยๆ ที่ชอบชวนไปกินแต่เหล้า และทำแต่เรื่องชั่วๆ มันถึงได้เป็นอย่างนี้ยังงั้น?...” เพื่อนสามีที่ไปส่งจึงโดนหยอหยางเลขเข้าเต็มๆ ต่างก็รีบเผ่นกลับกันไป แล้วต่อจากนั้นก็ไม่มีใครกล้าไปชวนสามีของเธอให้ไปดื่มเหล้าด้วยกันอีกเลย!

คนเรานั้นเมื่อวัยเปลี่ยน เวลาเปลี่ยน ความรู้สึกนึกคิด พฤติกรรมต่างๆ และความรักก็เปลี่ยนไปด้วย ไม่มีอะไรยืนยงคงที่ คงเส้นคงวาอยู่เหมือนเดิม เป็นไปตามหลัก”อนิจจัง” เมื่อเรารู้เท่าทันเช่นนี้ก็อย่าได้ไปถือสา และยึดมั่นถือมั่น ยึดติดอยู่กับสิ่งที่มันล่วงเลยมาแล้วในอดีต